

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,

DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.

Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Costums tarrassencas, (poesia) per Clá y Net.—Historieta que sembla quiento, per Astrupach.—Historia d' un anarquista, (poesia) per J. C. E.—Rondalla, (poesia) per H. Maricel.—Inspiració aprofitada, per Un cantant mut.—La Igualtat, (poesia) per Joseph Xiobra.—Cartes de fora, per Un Tarrassenck.—Décima, per S. U. S.—A la vora del foch.—Trenca-closcas.—Correspondencia

DE TOT ARREU

Lo Sr Bisbe de Barcelona celebrá la diada del seu Patró Sant Jaume, repartint almoynes que duraren desde les sis del matí fins á les dotze del mitg dia, servintse més de dos mil bonos. Ademés, á tots els que 's presentaven ab una recomendació del Rector de la parroquia, acreditant trobarse molt necessitats se 'ls hi entregaren cinch pecetes en metàlich.

Catalunya compta ab una altra institució benèfica: la del Colegi d' Orfes pobres de Sant Julià de Vilatorrada, llegat per D. Joseph Puig y Cnñer, mort en lo Manso Solá, lo 22 de Septembre de 1892, als orfens pobres que tinguen de 10 á 14 anys.

L' edifici es capax per un centenar de noys y está montat ab tots los adelants dels establiments d' educació més moderns.

L' objecte de la fundació es la instrucció primaria dels orfes, als que s' ensenyará la agricultura y totes les pràctiques relacionades ab aquest ram tan important com descuydat.

Los assilats vestirán lo trajo de la comarca ab la típica barretina.

La direcció está confiada als PP de la Sagrada Familia.

L' inauguració tingué lloch lo dia de Sant Jaume, ab concurrència de distingides persones, entre les que figuraven lo Sr. Comte de Caspe y 'l Sr. Bisbe de Vich, que benehí 'l local.

La Iglesia militant ha perdut dos bons defensors, lo P. Van Tricht, tant conegut per les seves conferencies sociològiques en tota la Bèlgica, y el sabi orientalista y distingit catedràtich de Granada, D. Francisco de P. Simonet, ventatjosament conegut per tots els que cultiven la ciencia.

En lo «Centre Moral é Instructiu» de Gracia, tingué lloch lo diumenge, dia 18, la segona representació de *Lo Roure Centenari*, drama en tres actes y en vers, original de nostre estimat company En Joseph Avril Virgili. Está basat en costums populars y tot ell está plé de una naturalitat tan gran, que desde 'l primer moment agrada.

Fou representat per los aficionats Srs. Llausana, (R. y A.) Reventos, (Jaume) Pamies, Munné, Calmell y 'l jove literat A. Rius. No 's pot dir que sobresurtís l' un més que l' altre, puix tots ells demostraren esser, més que aficionats, veraders artistes.

Ab lo mateix tiro matarém dos pardals, com se diu vulgarment, puix després del drama tingué lloch l' estreno de la pessa *La mort del avi*, del mateix autor, molt agradable, plena de xistes, ab uns tipos ben caracterisats y una trama molt ben trobada. Fou representada per los matexos actors que el drama, mes los Srs. Rufi y Reventos (Joseph.)

Lo dissapte passat emprengué lo viatge á Filipines una expedició de Missioners de la Companyia de Jesús. En lo darrer correu de Cuba també embarcaren 13 Carmelitas descalços.

¡Que Deu els dó un bon viatge á aquests humils obrers de la civilisació!

A Inglaterra y als Estats Units huelgues formidables preocupen l' atenció pública

Als que l' acusan de regionalista 'ls contesta en Silvela en *El Imparcial* á propòsit del seu discurs de Burgos:

«Espanya es una nació composta de regions que s' diferencien entre sí tant com unes nacions d' altres. Andalusia dista de Castilla lo mateix que d' Inglaterra ó Alemania. Hi ha donchs que estudiar les condicions de cada provincia y de cada localitat per donalshi lo règimen que mes los hi convé, perquè la centralisació que en un punt pot ésser necessaria y produhirá grans resultats, será funesta en altres llochs. Per mantenir aquesta doctrina se m' ha dit regionalista. Si axó que jo penso es regionalisme, sí, ho soch; soch regionalista perquè ho es el pays; perquè axís ho exigeix la conformació de la nostra patria.

¡Tinch jo la culpa de que Espanya essent la patria gran, sia un conjunt de patries xiques?

L' hivern que vé se farà una esposició á Madrid á la que 'l Govern adelanta cent mil pecetes.

¡Y als pagesos que tenen les vinyes filoxerades, qui 'ls ajuda?

Lo dels apremis que 'ls embarga, si no pagan, y algun que altre usurer que 'ls fa butllófa ab un trenta ó coranta per cent de interés.

Fa algun temps que roda pels periòdichs un anunci oferint la venda d' un centre de bructicia

¿Será que la decencia encare priva un xich? Dihém axó, perque apesar dels esforços sembla costa de sortir comprador.

Apunti, Sr propietari de la referida casa, que encare que porti guants, mentres tingui semblants llogaters no dexará de tractar ab bructicia.

Tothom se queixa de la calor y com no plou la terra farumeja y 's temen malalties grosses.

La Sanitat va en doyna y tot es tirar aygua tenyida á les clavegueres

¿No podrian desinfectar les redaccions dels periòdichs pornogràfichs é impíos, foc constant de malalties?

Enguany diuen que la gent que surt á estuejar no gasta tan y va ab mes peus de economies.

No sabém encare si en Roca y Ruch empenirà 'l viatge cap á Bruselas, pero lo cert es que com la llana encara abunda no li farà por lo cambi que de sobres han pagat los esquilats camameros durant l' hivern.

Y després quan torni ja 'ls contarà lo que ha vist perque fassin salivera.

Es alló; ell fuma y 'ls llanuts escupen.

Hem llegit que corra la veu, per Madrid, que don Joseph M.ª Pantoja, relator del Tribunal Supremo, que fou prés, ab lo Sr. Caballero de Puga á consecuencia de la participació que havian tingut en la propaganda masonica que determiná la insurrecció de Filipines, farà pública retractació de les seves afinitats ab la malehida secta que tanta sang vá costant á Espanya.

Ho celebrém coralment. No estaria de més que 'l seu company lo Caballero de Puga imités lo seu exemple.

La conciencia d' aquell Senyor, mes recta sens dupte que 'ls Jutges que l' absolgueren, li degué demostrar que no anava pel bon camí, aconsellantlo á abandonar-lo. ¡Ojalá que tots los que 's trovan en semblants condicions, escoltesin la veu de la seva conciencia!

De lo contrari no es fácil calcular ahont arriarém.

Per un costat la Masoneria fá alarde del seu poder; als que ella ampara, la matexa lley no hi pot rés. A la vista están los processos de 'n Morayta, l' esmentat de 'n Pantoja y Puga, el de les estafes de Correos, el de 'n Dorado Montero y 'l de l' Odon de Buen en un altre ram...

En les esferes politiquas la masoneria domina fins al punt de imposar generals desacreditats y desacreditar als pochs que s' han mostrat fidels servidors de la Patria, com en Polavieja y l' Echaluze. Ella manté lo caliu de la sublevació tagala, que no está tant decayguda com se diu, per enganyar als espanyols y fer que no se sublevin devant l' incalificable procediment de

sostenir la llei municipal de 'n Maura, factor importantíssim de la revolta y fá que 's tornin los bens als insurrectes.

Per l'altra part, lo poble que prega y paga no obté cap satisfacció de les moltes á que te dret. Lo govern comensa per no ampararli al fill contra 'l catedrático corruptor; gasta els seus diners sens donarli compte del seu ús, li exigeix lo jovent prodigant la seva vida en empreses no prou clares. Per tot se proclama que la masoneria sosté lo de Cuba ahont jauen ja 25,000 germans nostres en la manigua ó en los hospitals... y no obstant se tolera la Masoneria.

¿Qué es axó?

Les llàgrimes de tantes mares, l'orfanat de tantes viudes y de criatures ignocentes claman á Deu y tenen d'encendir lo cor de tot home honrat en odi contra aquesta secta infame per aniquilarla com se pugui.

* * *

Després de tants dies, are, surten los diaris de Zaragoza ab lo veritable discurs d' en Moret.

Se veu que avans d'estendre la roba que en dita ciutat remullá lo capitost del lliure-cambi, ha sigut necessari que anés á Avila perquè en Sagasta la passés per la bugada.

¡Y quina bugada, Deu meu! Fins los que sentiren lo discurs diu que ara, al llegirlo, s' han trobat en que 'ls flaquejava la memoria y no 'l conexian.

COSTUMS TARRASSENCS

Á MISSA DE DOTZE

A missa de dotze,
es costum ja vell,
es sempre la missa
que hi veureu mes gent.
Senyors y senyores,
molts menestralets,
criades y dides,
tots los dependents,
tota l'alta goma,
gran part d' escribents,
la gent de carrera,
homes de talent,
á missa de dotze
tothom compareix.
Com que 's la derrera
ja ho crech be molt bé,
y ben clá s' explica
lo com y perquè:
Es que en molts cassinos
(per passá 'l ratet)
fins allá á la una
tenen de se oberts
la nit del dissapte....
L'endemá, ja ho veig,
com que ja es diumenge
al llit s' está bé,
per xó molts s' hi tomban
fins que son las deu
y per aná á ofici,
es clá no hi ha temps.
En cuant las senyoras
se 'ls dispensa mes,
puig tenen mes feyna
com tots ja sabém;
encara que 's l'levin
á tres cuarts de set,
prenent xocolate,
la llet y café,
s' hi passa una horeta
sense més ni més.
La pentinadora
sol passá tardet...
y á la senyoreta
esclá... l'entreté....
y quant surt la dama
tres cuarts son justets,
y á missa de dotze
tambe 's dirigeix

La missa 's comensa,
de gent, ¡demanéu...!
sols de les botines
se sent lo rastreig...
grinyols de cadires
y tothom se asseu.
Los xius, xius no paran,
mirades també,

distracció, y . . etc.
cosas del jovent
Quan la campaneta
fa 'l senyal aquell
que indica que prompte
s'acosta 'l moment
d'alsar l'hostia y calzer
per alabá á Deu,
homes á dotzenas
per no dir á cents,
giran la cadira
per fé acatament,
los genolls hi apuntan
quedant casi drets...
Doblarlos en terra
fa massa pagés...
ja ha passat de moda,
la gent d' aquell temps
diu que sí que ho feyan,
mes ara 'l progrés
aixís ho ensenya
y aixó es la corrent.
S' ha acabat la missa,
tothom satisfet
surt fóra á la plassa
fent lo cigarret;
y en tant, las senyoras
van surtint també:
quan per devant passan
del honrós corteig
tot son grans saludos
y uns quants cumpliments;
despres rompen filas
que ja *tita missa est.*

¿Y encara hi ha home
que á dir s' atreueix
que á n' aqui Tarrassa
tenim poca fé?
Que l'hipocresia
impera ab excés,
que fins als católichs
(que son poch per cert)
se 'ls va fent la guerra
tot secretament?
¡Bah! algun pessimista
deurá ser aquet
d' aquells, que... á la vista
no hi tenen cap tel.
Jo, també, ab franquesa,
sino porque ho veig,
diria: *es mentida,*
aixó no pot ser,
perque cada festa,
en cambi veuréu
la missa de dotze
ben plena de gent.

CLÁ Y NET.

Tarrassa 27 de Maig de l' any 97.

Historieta que sembla quento.

Encare que lo nom de Sila Mata no siga molt conegut, mes de quatre lectors de LA BARRETINA sabrán á qui fa referencia lo pseudónim, puix lo que vaig á contar es rigorosament históric.

Sucehí, donchs, que uns senyors de Lleyda reberen de uns de Barcelona la missió de buccaroshi una dida que, á la part que fos bona cristiana (que es lo primer que miran dits senyors antes de ficarse una persona á casa,) fos també robusta y de una salut á tota prova. Los de Lleyda practicaren los medis encaminats á complaure als de Barcelona, donant per resultat lo trobar una dida robusta, sí, y bona cristiana també; pero de aquelles persones aturades, no se si digui tontes, y que no 'ls arriba la vista mes enllá de la punta del nas. Si á aquest defecte s' hi agrega en la Sila lo ser filla de uns pobrets pagesos que habitan en una masía del mitg de la montanya, sens cap medi de comunicació y sens haber vist may lo mon per un forat, tindrem en la tal dida lo modelo perfet de una persona tonta. Convinguts que estigueren ab la dida los senyors comissionats se la emportaren cap á Lleyda per conduhirla després á Barcelona; mes ans de empendrer lo viatge á la capital del Principat, l' hi feren cambiar lo trajo senzill de masovera ab un altre fet á la moda, ab son devantal blanch y demés campanilles que usan les dides de les ciutats. Fins l' hi compraren unes sabates de xarol, que ella

no 'n havia dut ni sisquera vist may, puix lo seu calsat ordinari era lo de quan la varen batejar; y si alguna vegada l' hi convenia calsarse usava esclops de fusta per anar á pasturar los bous. Ja la tenim arreglada.—«Aném, dida, diguérenli los senyors; vos asseguro que feu tot lo goig: ¿qui ho diria que sou del mas de Bondía? Quan á Barcelona vos veuran tan guapa la bava los hi caurá.»—Ella de contenta estava fora de sí. Arriba l' hora de la marxa, se dirigeixen á la estació caminant los senyors detrás de la dida per poder contemplar lo garbo que portava, quan veus aquí que, notant en ella un caminar estrany, desusat, com si portés les cames lligades —¿Dida, que no vos están be les sabates? ¿qué vos son estretes?—No, no; al contrari, me son molt amples.—¡Bah! ¿qui sab?... Anaren seguint fins á la estació. Al tenir que pujar al tren, axís com tothom coloca primer un peu en lo estreb, després l' altre, y axís pujan al cotxe, ella no, sino que dona un botet á manera de una pussa, ab los dos peus junts constantli treball lo pendrer assiento en lo vagó. Al arribar á Barcelona son per baxar, un altre botet y á terra, caminant del meteix modo no allargant lo pas mes que mitg pamet.—Dida, vos no goseu dirho: aquexes sabates vos fan patir.—No senyors, no; me van molt be; no 'm patexen gens los peus.—Donchs ¿cóm es que caminau de aqueix modo tan estrafet? ¿Qué tal vegada vos pensau que es moda en Barcelona lo caminar axí?—Son per muntar al tranvia; un altre botet.—Dida axó no se explica, lo que vos feu es una cosa molt rara; ó les sabates vos fan mal ó be teniu mal als peus. Ja que vos no 'ns ho voleu declarar, nos pendrem la llibertat de averiguarho.—Creguin que no hi ha res de axó, y perquè n' estiguin segurs vaig á descalzar-me.—Se traue les sabates, y al moment notaren ¡qui ho diria! que estaban encare lligades ab lo ninyol!!!

ASTRUPACH

HISTORIA D' UN ANARQUISTA

(DEL VELLETT HUMORÍSTICH)

Sos pares, escolteu be,
lo dexaren sense fré,
de modo que era ya presa
del diable en la infantesa,
y aplaudian, desgraciats,
los seus primers disbarats.
Peresós y en fer mal destre,
nen, fou despedit pel mestre.
Ja jove ¡vaya un tronera!
s' entregá al joch ab fal-lera,
y si tractava ab les dones
no era ab les prudents y bones.
Als pares parlava ab fástichs,
may portava dos elástichs,
cert que 'l pel no li lluhia
perque 'l treball li podia.
Era tingut lo minyó
per bona carn de canó,
quan, guanyat per l' anarquisme
caygué al fons d' un negre abisme.
En reunions infernals
entre copes y punyals,
la seua sanch s' encenia
y 'l ser desaparexia
d' home, cambiat pel de fera.
Avuy tant bell punt s' altera
á fer mal gojós se excita,
manejant la dinamita;
semblant d' ignocents germans
sanch y membres palpitants,
y en mitx de la confusió
s' escapa 'l cruel brivó,
obrant sempre ab gran prudencia,
perque es cobart per essencia.
Loco y enemich de Dèu,
l' odian per tot arreu;
si es l' infelís espanyol,
es detestat com ell sol;
si es per dissort catalá,
tothom l' abominará.
Cor odiós, plé de verí,
en mans caurá del butxi;
quant ja sia sols desferra
lo retrassará la terra;
fins ne será abominable
son amich lo diable.

J. C. E

RONDALLA

(A MON AMICH JOSEPH ELIA.)

Vet aquí que disputaven dos homens molt axerits, sobres de si Barcelona valia mes que Madrid.

L' un n' era un catalanista molt viu y molt aixerit y l' altre era un madrilenyo (com diuhen ells) molt pillin.

Lo de Madrid defensava ¡naturalment! son pays mentres que sols veyta tares quan parlava dels d' aquí.

Cansat de tant escoltarme lo seu tonto discurrir, va dirli 'l de Catalunya que era molt viu, com ja he dit:

—¡Y qué diu de nostra terra! Vaja home, fugi d' aquí ¡val mes la sal de Cardona que no la sal de Madrid!

H. MARICEL.

Inspiració aprofitada.

Cert amich meu, tenia un company que 's pensava tenir inspiracions de novelista.

Era una tarde d' estiu; el sol había fet la posta; la lluna ab sa claror morti-eléctrica, comensava á relluhir, les estrelles com espurnes de llum anavan fent son curs; lo fresch ayret, feya revenir als jornalers, cansats de la calor y fatigues, que s' han de suportar en lo treball.

En fi 's presentava una vesprada deliciosa per reunir-se familiarment los vehins y pendrer la fresca, que vulgarment se diu.

La familia del meu amich y 'l seu company, comensaven ja á gosar de les delicies de la nit que 's preparava.

Eran les nou tocases quan lo company del meu amich, comensá á reflexionar l' espectacle inspirador que l' Omnipotent li oferia.

Anant discorrent sobre aquest assumpto, es doná la casualitat de passar un italià que anava carregat d' una orga: los tertulians de sopte lo fan aturar, y li fan tocar un parell de pessas de les que portava lo macarroni en lo seu repertori.

Mentres l' orga anava tocant una pessa, inarmonica á més no poguer, lo nostre Joanet, que axis se deya, se animá de tal manera, que tant punt l' artista musical fou fora 's despedí del seu company y la sua familia, anant á sa casa decidit per comensar una novela.

Passaren uns quants dias y lo nostre amich nos ensenyá la obreta que acabava de fer.

No mes els diré; de la manera que comensava y acabava lo manuscrit; lo que deya á més del comensament y acabament, no 'ls ho vull dir, porque s' esgarrifarian; han de contar que n' hi havia per llogar cadires.

No ho endavinarian pas may, si no 'ls ho deya de la manera que comensava y acabava la novela que ell deya: puig á més de tocar més articles que sers no hi ha univers y convensut nostre amich de que lo escriurer senzill es facil de compendre, va comensar y acavar la novela ab aquets antichs y mal antafurats versos...

Una vegada n' era un pare que tenia tres fills los volia lligar sens tenir cordills.

Resultant la mare tenint quatre filles y volguentles vestir no tenir faldilles.

Vetaquí lo que resultá aquella nit, venint á inspirá l' italià ab l' organ gataforich.

UN CANTANT MUT.

LA IGUALTAT

Del cementiri al repós, varem dexá una vegada una caixa despintada

y un bagulás molt luxós. Per lo qu' era estreta y baixa se conexia de sobra qu' era molt pobre, molt pobre, lo mort de dintre la caixa. Y per lo hermós, y bonich, y la alsada que tenia lo bagul, se conexia qu' era d' un home molt rich. La mort, al rebre en tribut la riquesa y la miseria, va mirar-se, tota seria, á la caixa y l' ataut. Y tirantse, ab un sospir, endarrera la mortalla, posá 'l mánech de la dalla sobre 'ls dos morts, y va dir: —No pot ser! Per entrá arrán dels nitxos, hi ha massa fusta; que si la caixa hi ve justa lo bagul es massa gran. Ab axó, fora eix farce l de coronas y capritxos, qu' héu d' estar, per entrá als nitxos totes duges á nivell — Y arrencat los bells puntals del ataut que rebaxa digué, amidantlo ab la caixa: —Are, entreu; ja sou iguals.

JOSEPH XIOBRA.

CARTES DE FORA

Senyor Director de LA BARRETINA.

Tarrassa 15 de Juliol de 1897.

Molt estimat senyor: Segons lo programa que féu publicar lo Municipi, la nostra Festa Major ha durat cinch dies. Y d' entre totes les festetes y festasses que havém vist, fou rebuda ab gran alegria la cerimonia Oficial de arrencar la primera pedra d' una antiga caseria que ha de ser destruhida á fi de axamplar lo carrer de Sant Pere, que es lo mes céntrich y bonich de la ciutat. Axó será una mellora digne d' alabansa ab la que 's dará pá á los jornalers que hi trevallin, y fins compto que Sant Pere n' estará content al veurer que se recordan del seu estimat vehinat.

¿Sab lo que ara, entre mí, pensava? Que si Sant Pere, com á mostra de satisfacció y bona amistat, axamplés també lo camí del Cel, ¡quants n' hi hauria que hi pujarian ab cotxel! Quina alegría tindrian aquells hipócrites y farsants que fins volen passar per piadosos! pro, ja li diré de quina manera. Com que están plens de cacáu que no saben que ferne, se suscriuhen á les millors revistes católiques de Espanya, com també, á les il·lustracions impies y perniciosas, y... casualitat! sols disfrutan llegint les últimes, puix que les primeres, qui te ocasió de comprar los seus papers vells, encara les troba totes del mateix modo que eran al sortir de l' imprenta, ¡ni se han pres la molestia de tallar los fulls! se podan vendre per noves; mentres que los paperots de la màniga ample de mostran que han sigut llegits ab molta gola.

Y lo qu' es mes trist, que axó passa en families ahont fills y filles y dependents son encar jovenets.

Per últim, dech ferli saber una altra nota trista, y es: No fa molts dies enterraren civilment á un jove, y antes de ahir, fou també enterrat del mateix modo un home vell; tots dos pertenesian á la classe trevalladora. ¡Deu los hagi perdonat! Pro, ¡quina llástima, que en una població important com aquesta, ahont se podria bonament sostenir un convent de Pares Missionistes per la instrucció y educació de totes les classes, se repetixin actes semblants que demostran lo descuyt y l' indiferencia en que viuhen una gran part de tarrassenchs. Puix cada un que mort sense 'ls aussilis espirituals, prova que los cinquanta mes amichs y mes parents, pensan y obran com éll; á no ser axis, no permeterian tal desgracia.

¡Ditxós, donchs, será 'l día que tindrem una comunitat de Religiosos, ja que dos anys atrás no 'ls va sé possible establirse aquí los Pares Jesuïtes de Manresa!

Perdoni ma franquesa, y disposi de son atent y S. S. UN TARRASSENCH.

DECIMA

Á LES MÀNIGUES AMPLES AB HOMBRERA

Estava un jorn preguntant á una meva cusina, lo porque avuy se tragina la màniga del sach, gran. Y ella que estava esmorsant,

volguent á temps contestar, sos llabis ne va fregar en lo seu ample pernil, diguent jo allavors humil .. ¡per axó, 's deuen portar!

S. U. S.

Exámen en una escola primaria: Examinador.—¿De quina especie han de ésser els sumandos?

Dexeble.—Diu qu' han de ésser de una mateixa especie.

Examinador.—¿Y perquè 'n dupta? ¿No veu, per exemple, que si suma un gós ab un gat no resultan ni dos góssos ni dos gats?

Dexeble.—Sí, senyor; pro á casa sumant una ampolla de llet ab una d' aygua han resultat dugues ampolles de llet.

Conversa entre dugues casades.

—Estich que 'l teu marit es molt devot?

—Sí.

—Donchs deu observá molt bé l' descans del diumenge?

—¡Ay! filla! si descansés no més el diumenge.

Avuy si gosés aniria á pendre café al Cassino.

—Cá... ets d' aná tú al Cassino.

—Prou hi aniria: tingués un ral.

PA Y NOUS.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Ma primera es una lletra, ma segona, musical y un nom d' home lo total.

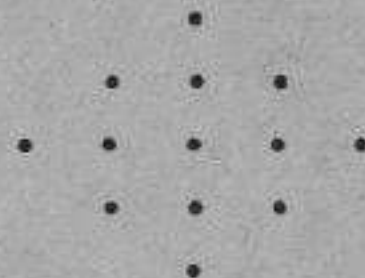
XIRIBIRIBICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 Per triar blat.
- 7 6 5 4 3 2 Animal.
- 6 7 2 1 2 Mal.
- 6 7 2 3 Per amanir.
- 3 2 7 Moneda.
- 6 2 Musical.
- 1 Consonant.

LO SABATER DE CA 'L NEGRE.

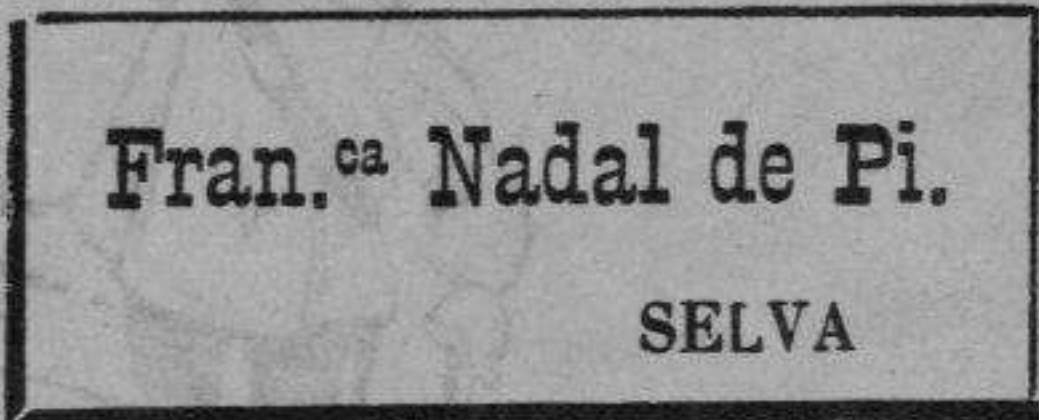
ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Molts animals ne porten.—3.ª, Nom d' home.—4.ª, Animal.—5.ª, Vocal.

HERMENEQUILDO DE CAN... TAPS.

TARJETA

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, lo nom d' una important població catalana.

KKKP.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Ma-ri-a-no.

Rombo: LL S E O LL E Y D A O D A A

Geroglífich: Ella y jo no fariam bona parella.

A R A M
R U B I
A B E L
M I L I T A R
T O R O
A R A S
R O S A R I S
R O M A
Cadena: I M A N
S A N I T A T
T E M A
A M O R
T A R A D E L L
D U R O
E R A S
L L O S A

Targeta: Vilafranca del Panadés.

CORRESPONDENCIA

Un cantant mut: Lo farém sentir.—Carlos d' Alfons: Efectivament, ens agrada —G. C. y R.: No 'ns va agradar prou.—J. Ximó: Es bon tema, pero 'l tracta ab massa parsimonia; fásshiho més mogut y cohent.—Ramongar R.: Li esperém «l' estiu.»—S. B. y M.: ¿Que te ganes de dormir á Montjuich, home de Deu?—Un Pi d' aprop de Reixach: Los epigrames d' avuy no 'ns agraden prou; xarades, sí.—Emili Adzerol: Va be.—Consuelo ernández: *Ica mia*, s' ha equivocado de casa.—Manel Benet: Celebrém tornarlo á veure; anirá.—Clariñet: Mírishí més, que no 'ns desagra-

daria compláurel.—Joan Butifarra Vendrellench: Aprofitarém lo que fa riure.—Cler y Cal, Lo pastoret de Vilafraniu, Mall, Benet, S. Abó, Hermick, Barceloní, B. R.: Ha sigut tal la pluja de composicions que havén rebut, que se 'ns fa impossible compláurels, donantlosi les gracies, puix los treballs que Vs. nos han enviat tenen bona cara y ulls. Un altre dia será.—Romeu: Los trenca-closcas son massa durs per aquests temps tan calurosos; guárdils, que si no se li han ranciejat pot ser l' hivern farém fira.—Goteta: Tot be, menos lo que diu d' En Maramau que está ben bo, gracies á Deu, pero com es estudiant vaga al istiu y colps á les matemátiques sublím al hivern.—Teboll: Ha fet tart; la poesia 's publicarà y la prosa mirarém si algun dia 'ns ve á tom.—Pelaquenomveus: Ha fet tart.—Un catalá: Lo mateix.—Falta molta correspondencia per contestar, que ho farém la setmana que ve.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.

LA FERA DE LA MONTANYA PELADA

¡Reyna! ¿Qué es allá que 's mou?

Axó es una fera escapada dels negritos.

No hay cuidado, que ya es bien muerta.

Un plumero dels quatre cantons del Call.